

“NA PRKNECH SKONČÍME VŠICHNI.”

středa 2. listopadu 2016 / 4. číslo, 14. ročník přehlídky

ŽNOVINY

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽNÍ

POVÍDKA OD KINGA, SOCIÁLNÍ POHÁDKY A DĚTSKÉ DRAMA

Včerejší večer nabídl hned tři divadelní kusy najednou. Nehororovou adaptaci Stephena Kinga, pásmo sociálně-kritických pohádek a dětské drama o zvláštním přátelství dvou chlapců.

Kromě divadelního zážitku se pak mohli někteří diváci přímo zapojit do festivalového dění - organizátorům pomáhali přemístit vyvýšené hlediště blíže k jevišti. Je jen škoda, že různorodé dramatické tvary nepřilákaly více diváků k následné debatě o jednotlivých představeních. Bylo o čem mluvit...

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE BALADA O PRUŽNÉ KULCE

Hedvika Šikulová

Hra byla pěkná, hlavně výkony herců, bylo to přesvědčivé. Jediná výtka k tomu ději – do poslední chvíle mi nebylo jasné, o co v té hře jde, takže celkový dojem nebyl zcela stoprocentní.

Alena Hlubůčková

Bylo to zajímavé. Co se mi líbilo, byl přesah do toho mimo rozumového světa. Hráli to perfektně, bylo to pro mě hodně nové.

Andrea Mokříšová

Já jsem byla poprvé na představení na letošních žních, takže nemohu srovnávat. Představení se mi líbilo, bylo to zajímavé téma. K hercům není co dodat, líbily se mi herecké výkony, nejvíc se mi líbil Honza Škach. Myslím si, že to bylo dobře zvolené téma.

BALADA NENÍ HOROR OD KINGA, PROTO JSEM JI DĚLAL

ROZHOVOR S REŽISÉREM PŘEDSTAVENÍ A AUTOREM DRAMATIZACE MIROSLAVEM NYKLIČKEM, ML.

Balada o pružné kulce je hororová povídka, kdy tě napadlo, že by bylo dobré, ji převést na jeviště?

Baladu o pružné kulce jsem se rozhodl předělat na prkna právě z toho důvodu, že to není hororová povídka. Jako jedna z mála. Když jsem četl Kingovu povídku, to bylo asi před třemi lety, nadchla mě. Měla zajímavou pointu, poselství a nápad. Po dočtení jsem věděl, že by to mohlo být fajn divadlo. Tak jsem se do toho pustil.

Převádět prózu na jeviště není jednoduchá disciplína. Jakým způsobem probíhala samotná dramaturgie?

Těžko. S dramaturgií jsme se prali asi nejdéle. Byla tam spousta míst, kdy postavy jen seděly a mluvily...

Bylo to dlouhé a spousta z toho se musela vyškrtat... Naštěstí se nabídl Vašek Polda, že nám pomůže. Dlouho jsme se scházeli, probírali a upravovali hru ze všech úhlů. Hodně nám pomohl.

Viděli jsme tě jako herce v Ostře sledovaných vlcích, proč najednou režie?

Je to snazší, než prosit jiné režiséry, aby zpracovali hru, kterou bych chtěl vidět na prknech.

Ne, hraní mě samozřejmě stále baví a doufám, že ještě šanci dostanu, ale vždycky mě zajímal a přitahoval ten pocit, kdy se herci připravují a vy konečně vidíte, jak dopadla celoroční práce. Je to fajn pocit.

Pro začínajícího režiséra není jednoduché všechno ohlídat - herce, světla, zvuk, temporytmus představení... Pomáhal ti někdo? Jak spolupráce probíhala?

Na tuhle otázku už jsem v podstatě odpověděl. Pomáhal nám Vašek Polda. Několikrát byl i na zkoušce a bavili jsme se o vylepšeních a úpravách. Světla a zvuk jsme však řešili úplně sami.

Co pro tebe bylo nejtěžší?

Donutit herce dorazit na zkoušky v plném počtu. Hrozně moc věcí lezlo do harmonogramu a v podstatě se termíny zkoušek stále měnily.

BALADA NENÍ HOROR OD KINGA, PROTO JSEM JI DĚLAL

Co tě naopak třeba příjemně překvapilo? Pája a Kačka. V Baladě jsem je chtěl, typově se do role hodily a věřil jsem jim.

Když však vešly na scénu, byl jsem velmi překvapen. Obě předvedly mnohem víc, než jsem od nich očekával.

V inscenaci jsme mohli vidět herecké nováčky i zkušené herce. Jak a podle čeho sis je vybíral?

Na prvním místě pro mě bylo, jak se typově hodí do role. Herecké zkušenosti až potom. Honzík Škach pro mě byl jasná volba už od začátku, zbytek pak vyplynul postupem času.

Jaké máš další plány?

Už mám v hlavě nápad na příští představení, neméně vážné než Balada, a doufám, že se opět dostaneme na Žně.

A také plánujeme obouchat Baladu, jezdit s ní a obrousit hrany a třísky.

Jak jsi spokojený s dnešním představením?

Já jsem spokojený velice. Ano, viděl jsem spoustu chyb, vypadával text a herci byli nervózní, stejně jako osvětlovač. I já sám.

Ale celkově mě všichni nadchlí a na první představení a premiéru byli všichni skvělí. Moc jim všem děkuji.

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE

BALADA O PRUŽNÉ KULCE

Michaela Kutílková

Na ochotnické divadlo chodím vždy hodně ráda a přišla jsem se podívat, jak hrají mladí Klasáci, protože jsem malého Míru učila a jsem na něj pyšná. Hra se mi líbila a byla lepší než ta nedělní.

David Žažo

Na dnešní hře bych ocenil herecké výkony. Hra samotná mě až tolik nezaujala. Ani King nemá všechny povídky nejlepší. Herci se do toho ale vžili, což hru zachránilo.

František Šimek

Mně se líbilo přepínání scén a také alternativní posílání dopisů, komunikace mezi spisovateli.

Olča Rambousková

Mně se to líbilo, já jsem strašně mile překvapena. Na to, že to byli docela nezkušení lidé, myslím tím režisér a herci, tak to bylo parádní.

V JEDNOM LESE JE HLAVNĚ PRO DOSPĚLÉ, ABY VĚDĚLI, CO OBNAŠÍ RODIČOVSTVÍ

Jelikož jsem nestihla po představení udělat rozhovor s autorem a hercem v jedné osobě Rudolfem Hancvenclem, otiskujeme rozhovor, který s ním a jeho ženou Ivanou vedla Petra Jirásková na Hronově do Zpravodaje č. 8/2016.

Pro jakou příležitost představení vzniklo?

R: Vzniklo už tradičně, je to naše třetí představení, které děláme s mou chotí. Jezdíme na krajskou loutkářskou přehlídku Turnovský drahokam, a zatím se nám vždycky podařilo postoupit na Loutkářskou Chrudim a letos poprvé na Hronov.

Představení tedy vzniká pro přehlídky. Děláte pouze představení pro děti?

R: Žádné z představení, které jsme dělali, není vyloženě pro děti. Většinou to ale dopadne tak, že se děti můžou přijít podívat. Při tvorbě na ně ale nemyslíme primárně. V jednom lese, v jednom domku je představení především pro dospělé, aby věděli, co rodičovství obnáší. Děti si tam ale snad také najdou dostatek zábavy.

Text jste upravovali sami. Co vás motivovalo k tomu, přepsat tradiční pohádky tímto způsobem?

R: Říkali jsme si, že už jsme viděli tisíc inscenací o Karkulce, o Budulínkovi a tak. Přemýšleli jsme, co vede soubory k tomu, hrát je po tisící první, když je už hráli všichni před nimi. Chtěli jsme si zkusit, jaké to bude. Zjistili jsme, že pohádky opravdu nemůžeme hrát klasicky, že by nás to nebavilo, tak jsme si je upravili dle svého. Pohádky máme samozřejmě rádi, líbily se nám jako dětem, a teď jsme dospělí a už nám třeba tak atraktivní nepřípadají.

Chtěli jsme je proto zatraktivnit hlavně pro dospělé. Jaké máte reakce od dětských diváků?

R: Mladší děti se někdy diví, že takhle to přece nemělo být. Vyroženě negativní reakce ale nemáme, většinou se představení dětem líbí.

Soubory často řeší, jak mezi lidmi distribuovat představení, které má dvacet minut. Potýkáte se s tímto problémem?

R: Naštěstí ne. Většinou, když někde hrajeme, objeví se alespoň jeden, dva lidé, kteří řeknou, jé, to bylo pěkné, mohli byste přijet k nám na jarmark, do hospody, na oslavu narozenin? Daří se nám, že si nás pořadatelé sami zvou.

Děláte hry i pro více lidí?

R: Ne, hrávám pouze já sám. Původně bylo divadlo Vozichet mnohočlenné, ale staří zestárlí a mladí se různě rozběhli po světě a po školách, jsem nyní víceméně poslední hrající člen. Scházíme se jako parta a kamarádi, naše kamarádka vede v Jablonci dramatař, který si říká Vozichet přípravek. Mladí se tedy taky věnují loutkoherectví, tradice tedy snad zůstane zachována.

Text hry vzniká u stolu nebo při zkoušení?

R: Nejdřív vzniká text. Už při psaní se hra pomalu připravuje rejižně, a pak samozřejmě během zkoušení vznikají další fóky a vylomeniny.

Jak dlouho proces trvá?

R: Každý rok máme termín festivalu NaNečisto, kam si loutkáři i

V JEDNOM LESE JE HLAVNĚ PRO DOSPĚLÉ, ABY VĚĎĚLI, CO OBNAŠÍ RODIČOVSTVÍ

činoherci jezdí vyzkoušet to, co stvořili. Počítáme s tím, že na přehlídky pojedeme, takže od podzimu začínáme psát text, pak se vyrábí loutky a v lednu už se intenzivně zkouší, aby v březnu mohla být premiéra.

Kdo vám vyrábí loutky?

R: Má drahá choť.

I: Dělán loutky dle vlastního návrhu a podle toho, co Ruda potřebuje, co s nimi bude hrát. Musím se občas někde inspirovat. K loutkám jsem se dostala náhodou, ale už je to třetí hra, pro kterou loutky vyrábím.

Posunula jste se za tu dobu technologicky?

I: Určitě. Loutky pro první hru jsem vyráběla z kašírovaných pet lahví. Zezačátku jsem byla vyděšená, když jsem viděla, jak s nimi Ruda hraje. Různě s nimi mlátí, je to razantní. Děsila jsem se, že je rozbije. Teď už vím, že je musím vyrábět úplně jinak, aby vydržely všechno mlácení. Časem přicházím samozřejmě na různé vychytávky. Mám nejprve nějakou představu, jak budou loutky vypadat, ale většinou finální podoba vyplyne až ze zkoušení.

AŤ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE V JEDNOM LESE, V JEDNOM DOMKU...

Jiří Fiala

Bylo to zábavné, moc se mi to líbilo. Bylo to jedno z těch zvláštních představení, které se během žní odehraje a je to pěkné zpestření.

Iva Kozáková

Představení se mi moc líbilo, překvapilo mě. Bylo to nápadité, krásný text i písničky, nádherné loutky, prostě úžasné. Udělalo mi dobrou náladu, jsem taková veselá, rozesmátá. Perfektní.

Matěj Kutilek

Mně se to líbilo, bylo to hezčí než to první.

Nejvíce se mi líbily písničky a Mařenka.

Paní J.

Inscenace byla fajn, písničky také, byly vtipné a šla bych na to přišťe znovu.

Vratislava Fronková

Líbilo se mi, že jeden pán hraje tolik postav. Hudební doprovod i předělání pohádek bylo velice zábavné.

Zdeňka Lebedová

Mně se moc líbily příběhy, takové jsem

samozřejmě ještě neslyšela. A loutky byly nádherné.

Vlasta Podzimková

Pohádky se mi líbily moc, protože se ráda bavím, ráda se zasměji. Bylo to vtipné a fajn pro dospělé.

Dagmar L.

Představení se mi moc líbilo, mělo to spád, bylo to rychlé, chlapík byl velmi šikovný. Slušely by mu kratší vlasy... Loutky byly moc pěkné. Přemýšlela jsem, zda si je vyráběl sám, nebo mu je vyráběl někdo jiný.

Jakub: Vyrábí mu je jeho žena.

Tak to mu ubírá body, protože jsem si říkala, že jestli si vyrábí loutky sám, tak je hodně dobrý a všestranný umělec. Hudebně to bylo parádní, pěkně pojaté pohádky, dobrý nápad. Na to, že to je divadlo jednoho herce, tak opravdu klobouk dolů.

S ÚTĚKEM JSME BYLI NA FESTIVALU AŽ V INDII

ROZHOVOR S REŽISÉRKOU PŘEDSTAVENÍ
IRENOU KONÝVKOVOU

Vy jste u nás poprvé, zkuste nám představit vaše těleso.

My jsme divadelní soubor HOP-HOP při ZUŠ v Ostrově nad Ohří. V podstatě je to soubor, který vychází z výuky v literárně-dramatickém oboru. Jednotlivé skupiny žáků jsou složené podle věku a vytvářejí inscenace podle knih, které si vyberou a které si sami přinesou. Pak si s nimi pohráváme a dramatujieme je.

Tímto způsobem vznikla i inscenace, kterou jsme dnes viděli?

Ano, vznikla podobně. Jen má tu zvláštnost, že ji hrají pouze dva kluci. S tím, že jeden z chlapců v dramatu žil, protože mu všichni jeho kolegové odmaturovali a odešli. On tam ale zůstal a toužil ještě cokoliv vytvořit, i jakoukoli drobničku. Doma mi dlouho ležela kniha Oty Hofmana Útěk, kdy jsem pořád čekala, zda ji někdo nebude mít chuť hrát, tak jsem ji Vojtovi nabídla a jemu se moc líbila. Z mladší skupiny jsme si pak vybrali dalšího chlapce, který by se nám typově hodil, takže jsme se do toho s velkou radostí pustili.

Knihou podle Oty Hofmana byla náhoda? On je s Ostrovem přece velmi úzce spjat.

Byla to náhoda. My jsme se spojili i se synem Oty Hofmana, protože pan Hofman již nežije, a ten byl nadšený. Máme od něj s láskou autorská práva. Dokonce jsme teď na filmovém festivalu (Dětský filmový a televizní festival Oty Hofmana v Ostrově, pozn. red.) Útěk hráli a po nás se pak promítal i film. Následně jsem vedla rozhovor s Ivanem Vyskočillem, který ve filmu hrál toho

staršího chlapce, byl tam právě i pan Hofman a povídali jsme si a porovnávali film a knihu. Takže je to náhoda, ale hezká náhoda.

Rozumím tomu dobře, že vždy vezmete nějakou knihu, kterou zdramatizujete, že nikdy nepracujete podle hotového scénáře?

Podle scénáře neděláme. Ono je to těžké, protože scénáře, které jsou napsané a hotové, tak jsou většinou pro profesionální divadla a dospělé herce. U nás jsou děti. I mládež i děti si vybírají svou literaturu a svá témata, která je baví. Někdy zkoumáme téma a na základě toho hledáme

knihu, někdy je to obráceně. Někdo přinese knihu, která ho bavila a všechny to chytne. A protože poměrně často spolupracujeme s cizinci v nějakých mezinárodních projektech, tak jsme někdy zapojení do projektu, kde už je téma dané a na to hledáme knížku. Nejprve pracujeme s knihou, do října nebo listopadu si s ní pohráváme a já pak na základě těch her a cvičení vytvářím scénář.

Při takovém procesu se žáci asi i více naučí. Nejenom naučí, ale hlavně se v nich pěstuje tvořivost, nějaký názor, nápad. Sami se podílejí

S ÚTĚKEM JSME BYLI NA FESTIVALU AŽ V INDII

na výběru inscenačního klíče, podílejí se na tom, jak bychom danou látku mohli uchopit. Někdy mají děti mnohem lepší nápady než my dospělí, protože nejsou svázané žádnými konvencemi.

Se hrou Útěk jste byli i na mezinárodním festivalu v Indii. Jak se to přihodilo?

My jsme v zahraničí poměrně známý soubor. Kdybych měla vyjmenovat všechny země, ve kterých jsme byli, tak je jich celkem dost. A tím, jak jsme známí, tak mně už se to stane tak, že mi na můj soukromý email přistane pozvánka na festival. Takže takto mi tam přistála i pozvánka z Indie. Později jsem se dozvěděla, že nás doporučili Izraelci a Italové, kteří nás viděli. Tím, že jsme měli takové doporučení, tak nás oslovili. Měli dokonce i vybranou konkrétní inscenaci Život k sežráním, ale tam hrají kluci a holčičky a rodiče holčiček se báli do Indie. Tak jsem jim nabídla inscenaci se dvěma kluky, oni chtěli vidět ukázkou a pak se ozvali, že nás chtějí. Je pravda, že v zahraničí hrajeme částečně v angličtině.

S tou Indií je to ještě zajímavé v tom, že to nebyl obyčejný mezinárodní divadelní festival. Pořádala ho Ryanova nadace, což je nadace, která se stará o vzdělávání dětí v Indii. Je to soukromé školství, kde je tak deset dětí ve škole, chodí tam děti z hodně bohatých rodin, ale oni jsou schopní přesvědčit ty bohaté, ať platí dvojnásobné školné, což znamená, že vedle toho bohatého žáka tam chodí dítě ze slumu, jehož rodiče by si nemohli dovolit platit mu vzdělání. Což je záslužná věc.

Oni ten festival dělají proto, aby ukázali, jak jsou světoví, že mají přesah i do ciziny. Takže představení se hrála, ale nemluvilo se o nich, spíš jsme si to my vedoucí rozebírali pak v autobuse sami. Česká republika tam byla poprvé a po představení jsme se skoro tři čtvrtě hodiny fotili s různými významnými lidmi, které pozvali. Na každé představení zvali ministry, pozvali i prezidenta a pak bylo důležité hlavně to děkování a ocenění. Ale říkala jsem si, že to bylo asi nejužitečnější představení, které jsme kdy hráli, protože jestli tohle pomohlo alespoň jednomu dítěti z chudé rodiny, aby se mohlo vzdělávat, tak to za to stálo.

Na diskuzi jste se zmínila, že vedete děti a mládež již poměrně dlouhou dobu. Pozorujete u dnešních dětí nějaké změny?

Možná jsou trochu méně uzavřené. Jsou

otevřenější a tolik se nebojí. Pamatuji si, že když jsme poprvé vyjeli s dětmi do ciziny, že byly vyplašené a tiché. To tyto děti mají cizinu už zmláklou. Jinak mají stejné starosti a řeší stejná témata. Možná se trochu posouvají ve smyslu, že některé téma dřív řešili právci a dnes se jím zabývají již devátáci nebo osmáci. Ale pořád jsou to děti, které mají různé nápady. Ať už že vymýšlejí různé voloviny, nebo jsou nadšené pro nějakou věc, až po to, že je člověk musí neustále napomínat a vést k zodpovědnosti.

Jak jste spokojeni s dnešním představením?

Já musím říct, že docela ano. Bála jsem se, jak to budu zvládat nahoře v kabině, jak je uslyším a jak kluci zvládnou sál. Ale tady byla velice hezká atmosféra, takže se klukům hrálo hezky a máme z toho dobrý pocit. Ono u divadelníků se vždycky dobře hraje.

AŽ SI KDO CHCE, ŘÍKÁ CO CHCE ÚTĚK

Klaudie Nesládeková

Příběh byl moc pěkný. Jediné co mi to kazilo, byl nadměrný pohyb, který byl zdlouhavý. Kdyby ho trochu zkrátily, tak by to bylo hezké divadlo.

Jiří Hnilička

Pohledem už trochu unaveného diváka se mi představení líbilo. Zaujalo mě hlavně propojení pohybu a hudby. Jinak bych ocenil výkon mladého herce, zajímalo by mě, kolik mu je let. Odcházím spokojený, a to je asi hlavně.

Vojtěch Kutilek

Tato hra se mi velmi líbila, protože ukazovala na druhou tvář společnosti, kterou si ne všichni uvědomujeme. Zároveň se mi líbilo, že ti špatní mohou být i dobří. Bylo to pěkně zahrané. A mě kamarádce Klaudivě Herzegově se líbilo celkové pojetí hry a ten kluk bez trika.

Miša Schwob

Moc se mi to líbilo. Líbil se mi výběr chlapců, kteří se přesně hodili na to, co hráli. Bylo mi líto malého klučiny, který to schytával od toho staršího. Ale pak bylo super, že ten chuligán ho vlastně nakonec zachránil a dobře to dopadlo. Bylo to milé, kluci byli úžasným tím, jak to hráli. Bylo to nápadité, moc se mi to líbilo.

David Žažo

S tímto žánrem jsem se setkal úplně poprvé. Nevím, zdá se mi, že je to pro trochu jinou generaci, ale líbilo se mi to. Kluci byli vynikající, ti se do toho opřeli, to byly výkony! Museli mít i dobrou kondici, to bylo neskutečné. Takže rozhodně spokojenost. Zážitek se ve mně musí ještě pořádně rozložit.

Miroslav Metlický

Pořád tam běhali a běhali a běhali. Bylo to takové uběhané představení. Možná proto byl ten hlavní představitel takový hubený. Já, kdybych pořád hrál tohle, tak také budu hubený.

ZÍTRA UVIDÍTE

**Broukocovo kamdivadlo
Zahraj ty ejsíky!**

Hra o muži, který více jak třicet let, rok co rok, připravuje pro kamarády oslavu založení jejich rockové kapely. Zahraj ty ejsíky je one man show, ve které je samota hrdiny příběhu dominantním prvkem hry, v ději jsou věci jasné, cosi divák jen tuší a něco se odhalí až ke konci hry. Dějem se prolne období od sedmdesátých let minulého století až do současnosti.

ŽNOVINY PRO VÁS PŘIPRAVUJÍ:

**ZDENIČKA A MÍRA NYKLÍČKOVÍ
ŠTĚPÁN MALAST, JAN VALTA
JAKUB HRBEK**

DS KLAS

WWW.SDRUZENIKLAS.CZ